

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 1. 2018, č. j. 17 A 108/2016 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Cheb, Odbor správních činností a obecní živnostenský úřad (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 6. 2016, č. j. MUCH 57402/2016 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) a podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění v době rozhodné. Žalobce jako řidič motorového vozidla nerespektoval znamení policejní hlídky k zastavení vozidla dávané policisty z jedoucího vozidla a následně po jeho dostižení se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda byl při jízdě ovlivněn alkoholem. Při kontrole nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla ani zelenou kartu. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci uložena pokuta v úhrnné výši 26 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne právní moci prvostupňového rozhodnutí společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bránil odvoláním, které žalovaný jako věcně a místně příslušný odvolací správní orgán svým rozhodnutím ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1465/DS16-11 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce (dále také „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu. Namítal, že správní orgán prvního stupně porušil § 52 správního řádu tím, že odmítl jeho návrh na provedení výslechu dvou svědků, jejichž výpověď by prokázala, že nebyl řidičem vozidla. Navíc mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně stanovil lhůtu pro seznámení se s kompletním spisovým materiálem a vyjádření se k věci před vydáním rozhodnutí do 1. 7. 2016, přesto vydal své rozhodnutí již dne 29. 6. 2016. Návrh žalobce ze dne 16. 6. 2016 nelze považovat za vyjádření se k podkladům rozhodnutí, neboť šlo o zcela nový procesní návrh, který směřoval k obstarání nových podkladů.

[3] Krajský soud žalobním námitkám nepřisvědčil a žalobu zamítl. Neshledal porušení § 52 správního řádu, dle kterého správní orgán není vázán důkazními návrhy účastníků, vždy však provede důkazy nezbytné ke zjištění skutkového stavu věci. Ztotožnil se se závěrem správního orgánu prvního stupně i žalovaného, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, a proto by další dokazování bylo nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Nevznikly žádné pochybnosti o tom, že v inkriminovanou dobu byl řidičem vozidla žalobce, kterého policisté poznali na začátku i na konci jízdy, ve vozidle nikoho dalšího neviděli a z videozáznamu je zřejmé, že vozidlo žalobce ztratili z dohledu pouze na tak krátkou dobu, že záměna řidiče nebyla možná. Dále krajský soud shledal, že žalobce nebyl zkrácen na právu vyjádřit se k věci dle § 36 odst. 3 správního řádu. Z obsahu správního spisu totiž vyplynulo, že správní orgán prvního stupně vydal své rozhodnutí č. j. MUCH 57402/2016 po zrušujícím rozhodnutí žalovaného, který zrušil jeho předchozí rozhodnutí ze dne 9. 3. 2016, č. j. MUCH21826/2016 pouze z důvodu nedostatečného odůvodnění. Správní orgán prvního stupně byl na základě toho oprávněn rozhodnout ve věci opětovně, aniž by žalobce vyzýval k seznámení s podklady rozhodnutí. Ve správním spise není obsažen žádný nový podklad, s nímž by měl být žalobce seznámen. Navzdory této skutečnosti opětovně poskytl žalobci lhůtu k seznámení s podklady rozhodnutí a k vyjádření se k věci. Žalobce této lhůty využil ve svém podání ze dne 16. 6. 2016, z jehož obsahu je zřejmé, že jde o stanovisko k projednávané věci. Vydání prvostupňového rozhodnutí před uplynutím druhé poskytnuté lhůty k seznámení s podklady rozhodnutí proto není s ohledem na uvedené okolnosti vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost.

II.

[4] Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že ve správním řízení nedošlo k porušení § 52 správního řádu. Stěžovatel od samého začátku popíral, že byl řidičem stíhaného vozidla a zároveň odmítal uvést totožnost pravého řidiče. Z provedených důkazů je patrné, že registrační poznávací značka vozidla s ohledem na světelné podmínky a později vzdálenost nemohla být ztotožněna, stejně jako obličej řidiče přes zatmavená skla vozidla. Časový okamžik, na který pronásledované vozidlo zmizelo z pohledu policistů, trvá ve skutečnosti několik desítek vteřin. Jde o zásadní důvody k pochybnostem a k nutnosti připuštění navrhovaného důkazu. Nejednalo se totiž o záměnu řidiče, jak je uváděno v odůvodnění rozsudku, nýbrž o zcela jiné vozidlo. Navrhovaný důkaz měl relevantní souvislost s předmětem řízení a disponoval vypovídací hodnotou. Nebyl naplněn žádný důvod pro

pokračování

neakceptování návrhu žalobce na provedení důkazu svědeckými výpověďmi dle rozsudku NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 16/2012 – 24, z nějž cituje pasáž ocitovanou níže.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že nebylo porušeno jeho právo dle § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně mu stanovil lhůtu k vyjádření se k věci a k seznámení se s kompletním spisovým materiálem do 1. 7. 2016, tudíž do tohoto data nesměl vydat rozhodnutí. Podání stěžovatele ze dne 16. 6. 2016 označené jako „Návrh na doplnění dokazování a nařízení ústního jednání“ nebylo stanoviskem žalobce k projednávané věci, jak uvádí krajský soud. Správní orgány ani soud nerozlišily mezi právem dle § 36 odst. 1 správního řádu navrhopvat důkazy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a právem vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel svým podáním využil pouze právo dle § 36 odst. 1 správního řádu. Na stěžovatele se přitom nevztahovala ani jedna z výjimek dle § 36 odst. 3 správního řádu, na základě kterých se povinnost správních orgánů umožnit vyjádření neuplatňuje. Výše uvedenými vadami bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[6] Žalovaný plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a na vyjádření k podané žalobě.

III.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel první kasační námitkou brojí proti závěru krajského soudu, že ve správním řízení nedošlo k porušení § 52 správního řádu tím, že byl odmítnut návrh stěžovatele na provedení svědeckých výpovědí. Stěžovatel odkazoval na výše citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 1 As 16/2012 - 24. Ten však odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, dle nějž „*neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.*“ Právě poslední věta citované pasáže plně odůvodňuje postup správního orgánu prvního stupně, kterým odmítl svědecké výpovědi pro nadbytečnost. Ani zdejší soud nemá na základě již provedených důkazů (svědecké výpovědi zasahujících policistů, videodokumentace pořízená kamerou policejního vozidla) pochybnost, že řidičem stíhaného vozidla byl stěžovatel, byť konstantně tvrdil opak. Provedení svědeckých výpovědí za účelem vyvrácení této skutečnosti by bylo nadbytečné, neboť tato skutečnost byla ve správním řízení bezpečně prokázána. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že svědecké výpovědi měly být provedeny, neboť policisté dostihli jiné vozidlo, než které pronásledovaly, je tvrzením nepřipustným ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť jej stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Nad rámec

soudního přezkumu daného zákonem zdejší soud uvádí, že z již provedených důkazů nevyplynulo, že by nočnímu pronásledování stěžovatele ujíždějícího policejní hlídce mohly být přítomny jakékoliv jiné osoby vyjma stěžovatele a zasahujících policistů.

[10] Druhá kasační námitka směřuje proti závěru krajského soudu, že nebylo porušeno právo stěžovatele dle § 36 odst. 3 správního řádu na seznámení s podklady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vyjádření stěžovatele ze dne 16. 6. 2016 v rámci poskytnuté lhůty bylo využitím jeho práva navrhopat důkazy a činit jiné návrhy dle § 36 odst. 1 správního řádu, přičemž správní orgán prvního stupně navíc vydal rozhodnutí ještě před uplynutím lhůty k seznámení s podklady rozhodnutí.

[11] Dle § 36 odst. 1 správního řádu platí: „*Nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.*“

[12] Dle § 36 odst. 3 správního řádu: „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*“

[13] Pro posouzení, zda bylo postupem správního orgánu prvního stupně porušeno právo stěžovatele na seznámení s podklady rozhodnutí, je podstatné, zda došlo od vydání předchozího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k doplnění podkladů do správního spisu, na základě nichž správní orgán vydal nové (v pořadí druhé) rozhodnutí - rozhodnutí č. j. MUCH 57402/2016. Pokud by byly podklady doplňovány například o důkazní materiál nebo jiné relevantní podklady, vznikla by povinnost správního orgánu prvního stupně dát stěžovateli možnost se s těmito podklady seznámit. V nyní posuzované věci však po zrušujícím rozhodnutí žalovaného žádné podklady do správního spisu doplňovány nebyly.

[14] Účelem seznámení s podklady rozhodnutí je dát účastníku procesní prostor seznámit se s obsahem správního spisu v době, kdy mezi seznámením s podklady rozhodnutí a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Stěžovatel byl již výzvou ze dne 29. 2. 2016 vyzván k možnosti seznámit se s kompletním spisovým materiálem. Poté nebyl správní spis doplňován o žádné podklady, a proto již z tohoto důvodu nemůže být stěžovatel úspěšný s tvrzením, že bylo porušeno jeho právo dle § 36 odst. 3 správního řádu.

[15] V případě výzvy ze dne 10. 6. 2016 šlo ze strany správního orgánu o sdělení účastníku, že věc se nachází ve fázi těsně před vydáním nového prvostupňového rozhodnutí. Tohoto sdělení se stěžovateli dostalo. Stěžovatel reagoval podáním, v němž navrhl provedení svědeckých výpovědí. Svědecké výpovědi navrhoval k prokázání jeho tvrzení učiněného při výslechu dne 20. 1. 2016 o tom, že nebyl řidičem vozidla. Šlo tedy o stanovisko k věci samé, žalobce se snažil zpochybnit zjištěný skutkový stav o vlastní vině. Obecně není vyloučeno, aby ve vyjádření k podkladům rozhodnutí účastník zároveň navrhl důkazy a činil jiné návrhy, neboť tak může dle § 36 odst. 1 správního řádu činit po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Nemění to však nic na skutečnosti, že správní orgán splnil povinnost

pokračování

umožnit účastníku seznámit se s podklady rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně se nadto s uvedeným podáním řádně vypořádal na straně 9 prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, z jakých důvodů navrhované důkazy neprovedl. Rovněž nebylo stěžovateli za výše uvedených okolností upřeno jeho právo k vyjádření jen tím, že správní orgán prvního stupně vydal své rozhodnutí dva dny před koncem jím určené lhůty. Účel práva stěžovatele na seznámení se s podklady rozhodnutí byl naplněn již první výzvou ze dne 29. 2. 2016, k dalšímu doplnění spisu nedošlo a stěžovatel byl posléze znovu poučen o tomto právu. Že mělo poučení potřebný efekt, ostatně plyne i z jeho bezprostřední reakce, kdy navrhl výslech výše uvedených svědků. Proto nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně to, že bylo rozhodnuto krátce před uplynutím v pořadí druhé procesní lhůty k seznámení se s obsahem spisu.

[16] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu